

Conociendo a Julia.

Francesc M. Rotger

Una vegada més, el cinema s'acosta al teatre, tal volta el seu germà gran, o, si més no, el seu oncle jove, com a font d'on treure les seves històries. Aquest és el cas de *La importància de llamarse Ernesto*, nova adaptació a la pantalla, dirigida per Oliver Parker, de la comèdia d'Oscar Wilde, concebuda pel genial autor irlandès, ja fa més de un segle. Dos actors britànics, Rupert Everett i Colin Firth, són els protagonistes d'aquesta peça d'embulls, equívocs i frases enginyoses. Existeix una versió cinematogràfica anterior, realitzada per Anthony Asquith als anys cinquanta. A les Balears només record ara mateix una posada en escena d'aquesta obra, segurament una de les més destacades de la producció teatral de Wilde, a càrrec d'Iguana Teatre i dirigida per Pere Fullana. Aquesta companyia mallorquina va batejar la seva interpretació com *La importància de ser Frank*. De fet, el títol original en anglès és *The Importance of*

Being Earnest, i *earnest* sembla que voldria dir qualche cosa així com "assenyat"; al mateix temps, sona pràcticament igual que el nom propi Ernest. D'aquí el títol triat per Iguana, jugant amb la similitud entre *Frank* i *franc*.

Però parlem d'un altre autor d'expressió anglesa, i molt més proper a nosaltres, per la seva llarga residència a terres mallorquines. L'any 2005 farà vint anys de la mort, al seu poble de Deià, de Robert Graves. I, per aquest mes de desembre, s'anuncia la presentació a l'Auditori de una adaptació als escenaris de la seva novel·la *Jo, Claudi*. Aquesta versió, escrita per José Luis Alonso de Santos i dirigida per José Carlos Plaza, la protagonitzen dos intèrprets excel·lents, Héctor Alterio i Encarna Paso. El *Fotogramas* de novembre repassa quinze pel·lícules que varen quedar sense ser finalitzades i una d'aquestes és, precisament, un *I, Claudius*, de 1937, a càrrec de Josef von Sternberg (*L'àngel blau*), amb Charles Laughton i Merle Oberon. Sí que va arribar a bon

port una altra versió, si bé aquesta per a la televisió, i de la qual la seva qualitat quedà constatada de manera pràcticament unànime, amb un conjunt de caracteritzacions esplèndides encapçalades per John Hurt (Cal·ligula) i Derek Jacobi (Claudi).

Un parell d'estrenes recents de la nostra cartellera insisteixen en la complexa relació entre teatre i cinema. Com *Conociendo a Julia*, en què l'hongarès István Szabó torna al món dels escenaris, que ja retratà de manera fascinant al seu *Mephisto*. O *Melinda y Melinda*, nova decepció de qui fou un dels més brillants realitzadors del seu temps, en què Woody Allen utilitza dos autors teatrals, un de comèdies i un altre de tragèdies, com a narradors de la seva doble història. Marcelo Piñeyro ha iniciat el rodatge d'*El método Gronholm*, adaptació a la pantalla de la peça de Jordi Galceran. *Paraules encadenades*, el text d'aquest mateix autor que guanyà el premi Born de Ciutadella, ja es va dur al cinema, sembla que sense massa èxit. ■